

SARAH VAUGHAN

Egy botrány természetrajza

SARAH VAUGHAN

Egy botrány természetrája

GENERAL PRESS
K Ö N Y V K I A D Ó

A mű eredeti címe
Anatomy of a Scandal

Copyright © Sarah Vaughan Ltd, 2018

Hungarian translation © Szabó István

© General Press Könyvkiadó, 2018

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart,
az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.

Fordította
SZABÓ ISTVÁN

A borítót
KISS GERGELY
tervezte

ISBN 978 963 452 147 1

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó utca 4–8.
Telefon: (06 1) 299 1030

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő HORVÁTH ANNAMÁRIA
Készült 21,5 nyomdai ív terjedelemben

Első fejezet

Kate

2016. december 2.

A parókám még mindig ott hever az asztalon, ahová ledobtam. Mint egy partra vetett hal. A tárgyalótermen kívül meglehetősen mostohán bánok a ruhatáram ezen fontos darabjával, és egyáltalán nem adom meg neki azt a tiszteletet, amit szimbolizál. Igazi kézi munka lószőrből, és legalább hatszáz fontot ér. Szeretném, ha még sokáig szolgálna, ha azt a méltóságot sugározná, ami belőlem időnként hiányzik. Ha a haj vonalánál kissé megsárgulna az izzadságcseppektől, ha a krémszínű bodrok kiegyenesednének, vagy megszurkúlnének a rájuk rakódott portól. Tizenkilenc év telt el azóta, hogy a kamara tagja lettem, és a paróka gazdája még mindig egy kötelességtudó új lány, nem pedig egy olyan ügyész – pláne nem férfi –, aki az apjától örökölte ezt a jelképet. Márpedig én ilyen parókát akarok: tükrözze a hagyományt, a tiszteletet és a kort.

Lejúgom fekete, aranyzsinóros cipőmet, ami olyan, mint a korabeli piperkőcöké a régenség idején, de a Lordok Háza ceremóniamestere is viselhetné; vagy egy ügyvédnő, aki örömet talál ebben a hagyományban, a kiüresedett jelentésében, a képtelenségében. Fontos a drága cipő. Amikor az ember kollégákkal, ügyfelekkel, törvényszolgákkal, rendőrökkel tárgyal, időnként lehajtja a fejét, és a másik cipőjét bámulja, hogy elrejtse rosszálló tekintetét. Ha valaki az én cipőmre néz, azonnal láthatja, hogy a gazdája teljes mértékben érti a pszichológia ilyenén védekezését, és nagyon is komolyan ve-

szi magát. Olyan nőt láthatnak, aki úgy öltözik, mintha biztos lenne benne, hogy megnyeri a pert.

Nem tagadom, szeretem, ha ilyennek látnak. Szeretem jól végezni a munkámat. Az ügyvédnök számára megengedett a csipkegallér, ami olyan, mint valami partedli: a mellrész felső része körbefogja a nyakat, nagyjából harminc fontért. De úgy is öltözhetnek, ahogy én teszem: fehér ing, rajta egy olyan gallér, amit díszgombok erősítenek a ruhához elöl és hátul. Az ing ujján elegáns mandzsettagombok vannak. Erre jöhet egy fekete gyapjúblézer szoknyával vagy nadrággal és egy fekete szövet- vagy selyemköpeny, attól függően, hogy a viselője mennyire sikeres, és milyen régóta van a pályán.

Most nincs rajtam minden ruhadarab. Az álruhám néhány kellékétől már megszabadultam a bírósági öltözőben. Levettem a köpenyemet, a galléromat, a mandzsettát; félhosszú, szőke hajamat – amit a bíróságon copfba fogok – kiengedtem, és most egy kissé kócosnak tűnik.

A munkaruhám nélkül sokkal nőiesebb vagyok. Tudom, hogy a parókéval és a vastag keretes szemüveggel eléggé aszexuálisnak tűnök. Nem vagyok valami vonzó, és a járomcsontom is meglehetősen feltűnő: a két éles kiemelkedés huszonéves koromban jelent meg az arcomon, és az évek során egyre keményebb, egyre feltűnőbb lett, ahogy én is egyre keményebbé és vonalasabbá váltam.

A paróka nélkül igazán önmagam vagyok. Ez az igazi énem. A valódi személyiségem látszik, és nem az, amilyennek a bíróságon mutatom magam, de még csak nem is a korábbi énem. Ez vagyok én valójában: Kate Woodcroft, királyi jogtudós, bűnügyi szakértő, kamarai tag, szexuális bűncselekmények tapasztalt ügyésze. Negyvenkét éves, elvált, egyedülálló, gyermektelen. Arcomat a kezembe temetem, hosszan kifújom a levegőt, megpróbálok megnyugodni. De hiába, képtelen vagyok lazítani. A csuklómon van egy apró ekcémás folt, kenőcsöt kenek rá, és ellenállok a kísértésnek, hogy megvakarjam. Hogy elvakarjam az étellel szembeni elégedetlenségemet.

Felnézek az irodám magas mennyezetére. Ez a néhány helyiség a nyugalom igazi oázisa London szívében. A tizennyolcadik században épült díszes párkányszattal, a falakon díszes ornamentika, aranszín levelek, a hatalmas ablakokból nagyszerű kilátás nyílik a kamara udvarára meg a tizenkettedik században épült Temple Church környékére.

Ez az én világom. Ódon, korszerűtlen, kiváltságos, exkluzív. Minden megvan benne, amit alapból gyűlölnöm kellene, és általában gyűlölök is. Ezt mégis imádom. Talán azért, mert régen fogalmam sem volt ennek az épületegyüttesnek a létezéséről itt, a City szélén, a Strand és a folyó között; nem tudtam erről a pompáról, a rendjéről, a jelentőségéről, a történelméről, a tradíciójáról. És azt sem gondoltam volna, hogy egyszer majd itt akarok dolgozni. Ez mind azt mutatja, hogy milyen messzire jutottam.

Talán ezért is szoktam forró csokit vinni egy csomó cukorral a lánynak, aki a Strand egyik kapualjában fekszik a hálózsákjában – legalábbis olyankor adok neki, ha nem a kollégákkal vagyok. A legtöbb ember észre sem veszi a lányt. A hajléktalanok nagyon ügyesen válnak láthatatlanná, vagy mi vagyunk olyan ügyesek, hogy azzá tegyük őket: azonnal elkapjuk a tekintetünket a keki színű hálózsákjukról, a sötétkék arcukról, az összeragadt hajukról, a kellenél jóval nagyobb pulóverben megbújó testükről, az ugyanolyan sovány kutyáikról, és csak sietünk a Covent Garden csábító ragyogása vagy a South Bank vibráló kulturális élete felé.

De ha csak egy kicsit is elidőzünk valamelyik bíróság környékén, azonnal látni fogjuk, hogy az élet mennyire kiszámíthatatlan. Milyen hamar felborulhat minden, ha nem megfelelően cselekszünk, ha csak a pillanat tört részéig is valami törvénytelen dolgot művelünk! És ez még inkább így van, ha egy szegény ember szegi meg a törvényt. A bíróságok – csak úgy, mint a kórházak – mágnesként vonzzák azokat, akikkel kezdettől fogva mostohán bánik a sors, akik aztán nem a megfelelő férfit, nem a megfelelő társat választják, és egy idő

után annyira beleragadnak a balszerencsájukbe, hogy elveszítik az erkölcsi érzéküket. A gazdagokat mindez nemigen érinti. Gondoljunk csak az adócsalásra, illetve az adóelkerülésre, ahogy azok nevezik, akiknek elég jó a könyvelőjük. A balszerencse – vagy még inkább az éberség hiánya – nem üldözi annyira a gazdagokat, mint a szegényeket.

Nem vagyok jó hangulatban. Könnyű észrevenni, ha rossz kedvem van, mert ilyenkor mindig úgy gondolkodom, mint egy kezdő politikus. A *Guardian*-olvasó éneket megtartom magamnak, nem igazán passzolna a bíróság konzervatív tagjaihoz vagy a hivatalos vacsorák heves vitáihoz, amelyek közben az esküvőkön is gyakori ételeket fogyasztunk a svédasztalos kínálatból, csirkét, lazacot, és közepes minőségű borokat iszunk. Sokkal diplomatikusabb, ha csak a pletykákról társalgunk: melyik kollégánk kap olyan kevés munkát, hogy jelentkezett egy kevésbé jelentős posztra valamelyik koronabíróságon, kit léptetnek elő legközelebb, kit idegesített fel egy törvényszolga. Az ilyen beszélgetések közben gyakran a munkám jár a fejemben, esetleg a magánéletem miatt boszszankodom, de az is lehet, hogy a másnapi vacsorát terveztem. Tizenkilenc év után már szakértő vagyok ebben, nagyon ügyesen csinálom.

De a szobám szentélyében időnként elengedhetem magam, legalább egy kicsit. A mahagóniasztal fölé borulva a tenyerembe temetem az arcomat, szorosán becsukom a szemem, aztán ökölbe szorítom a kezem. Ilyenkor többnyire csillagokat látok: fehér gombostűfejek ugrálnak a sötétben, majd ragyognak, mint annak a gyűrűnek a gyémántjai, amelyet saját magamnak vettem – mert senki sem volt, aki megvette volna nekem. Jobb ezeket a pontokat nézni, mint engedni a könnyeknek.

Ma elveszítettem egy ügyet. Tudom, hogy hétfőre elmúlik a kudarcézés, továbblépek, mert vannak más ügyeim, más ügyfeleim, akiket képviselnem kell – de ettől még nagyon rossz. Nem túl gyakran történik ilyesmi, nem is szeretem be-

ismerni a vereséget, mert szeretek nyerni. Mindenki szeret. Ez a természetes. Győzelmek kellene ahhoz, hogy folytathassuk ragyogó karrierünket. Így működik a kétpólusú igazságszolgáltatási rendszerünk.

Emlékszem, mekkora sokk volt, amikor a pályám elején rájöttem erre. Idealisztikus gondolatokkal léptem a jogi pályára – és valamennyit még megőriztem belőlük. Nem csömlöttem meg teljesen, de fiatalon nem számítottam rá, hogy ilyen kegyetlen lesz.

– Az igazság csalóka dolog. Helyes vagy sem, a kétpólusú bírósági rendszer nem az igazságot akarja feltárni – mondta Justin Carew annak idején huszoneves korunkban, amikor friss diplomával megérkeztünk Oxfordból, Cambridge-ből, Durhamból és Bristolból.

És úgy folytatta, hogy a rendszer arról szól, sikerül-e meggyőzőbbnek lennünk az ellenfelünknel. Akkor is nyerhetünk, ha a bizonyítékok mind ellenünk szólnak, feltéve, hogy jobban érvelünk. És természetesen a győzelem a legfontosabb.

De néha a kiváló meggyőzőképesség ellenére is veszít az ember, és velem mindig olyankor történik ez, ha egy áldozatról kiderül, hogy megbízhatatlan. Ha nem a bizonyítékok döntenek, hanem a keresztkérdések hatására olyan történet bontakozik ki, amely tele van ellentmondásokkal, és az áldozat egyre jobban belebonyolódik ezekben.

Ma is ez történt a Butler-ügyben. Nemi erőszak családon belüli erőszakkal megspékelve: Ted Butler és Stacey Gibbons négy éve éltek együtt, és ezalatt a férfi rendszeresen verte a nőt.

Kezdetől fogva tudtam, hogy kevés esély van a győzelemre. Az esküdtek imádnak elítélni egy zsákmányra vadászó erőszaktevőt, a sötét sikátorban ólálkodó őstípust, de amikor egy kapcsolatban történik erőszak, akkor abból, köszönik, nem kérnek, inkább nem is vesznek tudomást róla.

Úgy gondolom, hogy az esküdtek a legtöbb ügyben helyesen döntenek, de ebben az esetben nem így történt. Néha úgy érzem, hogy a tizenkilencedik században ragadtak: a nő törvé-

nyes hitves, magánügy, hogy mi történik a zárt ajtók mögött. És be kell vallanom, valóban van valami undorító abban, amikor részletesen feltárják egy pár magánéletét: megtudhatjuk, hogy a nő mit visel az ágyban – az egyik vezető áruházlánc túlméretezett pólóját –, vagy hogy a férfi szeret rágyújtani szex után, pedig a nő asztmás, és a cigarettafüsttől szorít a tüdeje. Sokszor csodálkozom a hallgatóságon: miért akarja látni ezt a szomorú, szánalmas drámát? Sokkal torokszorítóbb, mint egy szappanopera, mert ezt valódi emberek játsszák, és az áldozat zokogása is igazi – a közönség szerencsére nem látja őt, mert egy paraván mögött van, így nem kell szembenéznie a feltételezett támadójával, a tokás, disznószemű férfival, aki olcsó öltönyt, fekete inget és nyakkendőt visel. Tiszteletet parancsol a megerősített üveg mögül kivillanó, fenyegető tekintete.

Szóval az egész helyzet undorító és beteges. Beférkőzünk mások életébe. Mégis felteszem a kérdéseimet – amelyek Stacey életének legvédtelenebb, legfélelmetesebb pillanatait firtatják –, mert mélyen legbelül szeretném, hogy feltárujon az igazság, függetlenül attól, hogy mit mondott erről a mesterünk sok évvel ezelőtt.

Aztán a védőügyvéd előhossa a pornótémát. És azért hozza elő, mert egy beadványában sikeresen érvelt az éjjeliszekrényen talált DVD egyik jelenete és a valóságban lezajlott történet párhuzamai mellett.

– Nem lehetséges, hogy itt egy szexjátékról volt szó, amit a sértett most kissé kínosnak tart? – kérdezi mély, meggyőző baritonján tanult barátom, Rupert Fletcher. – Egy fantázia, amiről most úgy érzi, hogy túl messzire ment? A filmen egy nőt pont úgy kötöznek meg, ahogy Miss Gibbonst. Ted Butler joggal hihetett a behatolás pillanatában, hogy Stacey Gibbons belement a játékba, ahogy azt korábban megbeszélték. Hogy a hölgy azt a szerepet játszotta, amelyet szabad akaratából vállalt.

Aztán további részleteket mesél a pornófilmből, majd megemlíti egy SMS-t, amelyben a nő beismeri: „Nagyon felizgatott a dolog.” És már látom is az ellenszenvet néhány es-

küdt arcán – például azon az idősödő, elegánsan öltözött nőén, aki talán azt gondolta, hogy egy rablási, netán gyilkossági ügyre osztják be, és most tágra nyílt szemmel hallgatja a beszámolót –, és azt is tudom, hogy a Stacey iránt érzett szimpátiájuk egy szempillantás alatt szertefoszlik.

– Fantáziált arról, hogy megkötozik, igaz? – kérdezi Rupert. – SMS-t írt a szeretőjének, hogy szeretne kipróbálni ilyen dolgokat.

Elhallgat, időt ad, hogy Stacey feltörő zokogása körbeérjen az ablaktalan tárgyalóteremben. Aztán a nő válaszol:

– Igen – érkezik a tompa beismerés.

És innentől már nem számít, hogy Ted kis híján megfojtotta az erőszak közben, hogy a csuklóján hurkák keletkeztek, amikor megpróbált kiszabadulni, hogy a kötél szinte beleégett a bőrébe, és ő előrelátóan felvette ezt az iPhone-jára. Innentől kezdve az egész ügy megindul a lejtőn.

Leveszem a tálalóról a whiskysüveget, és töltök magamnak. Nem fordul elő túl gyakran, hogy az irodában iszok, de nagyon hosszú napom volt, és már elmúlt öt óra. Bealkonyodott – halványbarack és arany fények világítják meg a felhőket, amitől az udvart még szebbnek látom –, és mindig is úgy gondoltam, hogy sötétedés után már megengedett az alkoholfogyasztás. Az ital marja a torkomat, forrósággal tölti el a nyelőcsövemet. Elképzelem, ahogy Rupert éppen a bírósággal szemközti borbárban ünnepel. Biztos, hogy tisztában volt az ügyfele bűnösségével, erről nem hagyta kétséget a csuklón látható sérülések, a fojtogatás, a férfi önelégült mosolya. De egy győzelmet nem kell magyarázni. Ha én védenék egy ilyen embert, legalább annyi tisztesség lenne bennem, hogy nem lennék kárörvendő, és semmiképp sem pezsgőznék az ügyvédjelöltemmel. Igaz, próbálom is elkerülni, hogy egy ilyen ügyben legyek védő. Tudom, hogy jobb szakembernek tartják azt, aki mindkét oldalt kipróbálja, de nem akarom beszennyezni a lelkiismeretemet azzal, hogy egy bűnöst védek. Így aztán jobban szeretem a vádat képviselni.

Mert az igazság oldalán állok, nem a győztesekén, és úgy vélem, ha hiszek egy sértettnek, akkor biztosan elég bizonyíték van a győzelemhez. Ezért akarok nyerni. Nem magáért a győzelemért, hanem azért, mert a világ összes Stacey Gibbonsát akarom képviselni, és mindazokat, akiknek az ügye kevésbé összetett, de talán még brutálisabb: a hatéves kislányt, akit a nagypapa erőszakolt meg; a tizenegy éves kisfiút, akivel a homoszexuális cserkészvezetője fajtalanzkodott rendszeresen; a diáklányt, akit orális szexre kényszerítettek, mert elkövette azt a hibát, hogy késő este egyedül indult haza. Igen, különösen érte dolgozom. Egy büntetőügyben nagyon komoly bizonyítási kényszer van, semmiféle kétség sem merülhet fel, nem foglalkoznak feltételezésekkel, a bizonyítás nem úgy működik, mint egy polgári perben. Ezért sétálhatott ki szabadon a bíróság épületéből Ted Butler. Felmerült egy szemernyi kétség: Rupert a bársonyos hangján elhitette az esküdtekkal, hogy Stacey, akit a tagok egy része amúgy is kissé közönségesnek tartott, beleegyezett a durva szexbe. És különben is, hogyhogy csak két héttel később jött rá, hogy Ted mit tett, és miért csak akkor gondolta úgy, hogy a rendőrséghez fordul? Az esküdteknek valószínűleg nem jutott eszükbe, hogy ennek oka az átélt trauma és a szégyen is lehetett, ráadásul Stacey attól is félhetett – mint kiderült, jogosan –, hogy a bíróságon ízekre szedik, és nem hisznek neki.

Újra töltök a súlyos kristálypohárba, öntök hozzá egy kis vizet. Kettőnél nem szoktam többet inni, és ezt tartom is. Fegyelmezett vagyok. Muszáj annak lennem, mert tudom, hogy ha csak egy kicsivel is többet iszom, eltompul az agyam. Haza kellene mennem, de valahogy semmi kedvem a rendezett, két hálószobás lakásomhoz. Többnyire élvezem, hogy egyedül élek. Tudom, hogy túlságosan makacs vagyok egy kapcsolathoz; otthon senkihez sem szeretnék alkalmazkodni, túl önző vagyok, gyakran veszekszem. Évezem a magányt, vagy még inkább azt, hogy nem kell figyelnem egy másik ember igényeire, amikor egy ügyre készülök, és folyamato-

san azon kattogok, vagy amikor hullafáradt vagyok egy tárgyalássorozat végén. De ha elveszítem a pert, akkor nem akarom a néma, megértő csendet. Ilyenkor nem akarok egyedül lenni, és a szakmai meg a személyes hiányosságaimon töprengeni. Ezért maradok bent sokáig az irodámban, a lámpám még mindig ég, a családosi kollégáim már rég hazamentek, én pedig az igazságot keresem a papírjaim között, és azon gondolkodom, hogyan nyerhetném meg a következő ügyemet.

Ma este is hallgatom, ahogy a kollégáim sietnek le a tizennyolcadik századi falépcsőn, nevetésfoszlányok érnek el hozzám. December eleje van, a karácsonyi rohanás kezdete, péntek este, a megkönnyebbülés tapintható a levegőben: megint vége egy hosszú hétnek. Nem csatlakozom a többiekhez a kocsmában. Van bőr a képeimen, ahogy anyám mondaná, és mára már eleget játszottam a szerepet. Nem szeretném, ha a kollégáim úgy éreznék, vigaszra szorulok, nem akarom hallani tőlük, hogy vannak más ügyek is, amelyeket megnyerhetek, és ha családon belüli erőszakkal foglalkozom, akkor jó eséllyel veszíthetek. Nem akarok jó képet vágni, miközben belül majd felrobbanok a dühtől, de azt sem akarom, hogy a haragom miatt fagyos legyen a légkör. Richard is ott lesz, aki egykor a mesterem volt, időnként pedig a szeretőm. Az utóbbi időben már tényleg csak ritkán, mert a felesége, Felicity tudomást szerzett a kapcsolatunkról, és nem szeretném tönkretenni a házasságukat. Nem akarom, hogy Richard megsajnáljon.

Határozott kopogás hallatszik, és a pattogó hang az egyetlen személytől jöhet, akit ebben a pillanatban el tudok viselni. Brian Taylor a kezdetektől, tizenkilenc éve a titkárom. Negyven éve van a szakmában, és sokkal okosabb, jobban ért az emberi lélekhez, mint nagyon sok jogász, akiknek dolgozott. Sima, őszülő haja van, elegáns öltönyt visel, és állandóan kissasszonynak szólít, mert ragaszkodik a hierarchiához, legalábbis az irodában. A kimért külső azonban mélyen érző embert és szilárd erkölcsi rendet takar. Nem nagyon szeret magáról beszélni. Négy év után tudtam meg, hogy a felesége

elhagyta, és újabb négy évbe telt, hogy kiderüljön, egy másik nő miatt tette.

– Gondoltam, hogy még itt találok – mondja, miután bedugta a fejét az ajtón. – Hallottam a Butler-ügyről.

Tekintete az üres whiskys pohárra, majd az üvegre téved, aztán megint vissza a pohárra. Nem szól semmit. Csak megfigyel.

Semmitmondón morgok valamit, inkább csak jelzem, hogy hallottam, amit mondott.

Az íróasztalom előtt áll hátratett kézzel, sugárzik róla a nyugalom, talán valami bölcsességet készül mondani. Belemegyek a játékba, hátradőlök a széken, és egyszer csak azt érzem, hogy már enyhül is a rossz hangulatom, igaz, épp csak egy kicsit.

– Tudja, mire lenne most szüksége? Egy komoly ügyre, egy igazán nagy dobásra.

– És mi lenne az?

Megkönnyebbülés fog el, hogy valaki ennyire ismer, ilyen tisztán látja, mire vágyom, és ezt az ambíciót a személyiségem részeként fogadja el.

– Olyan ügyet kell elvállalnia, amivel szintet léphet – folytatja, és ravaszul néz rám, sötét szeme ragyog, ahogy valami szaftos ügyre gondol. – Amivel a csúcsra érhet.

Valamit tart a kezében. Tudtam... 2015 októbere óta minden ügyet elektronikus formában továbbítanak, nem a régen megszokott rózsaszín szalaggal átkötve, amitől a dokumentáció olyan volt, mint egy köteg szerelmes levél. De Brian tudja, hogy szívesebben olvasok papíron: szeretek elmerülni a dossziékban, belefirkálni, alá húzni, kis jegyzeteket ragasztani rá, amíg már majdnem olyan lesz, mint valami térkép, és a segítségével navigálhatok a tárgyaláson.

Míndig kinyomtatja nekem a dokumentációt, és ezek számomra a legédesebb levelek, amiket most úgy prezentál, ahogy egy bűvész húzza elő a nyulat a kalapból.

– Nos, olyan ügyet hoztam önnek, amilyenre most nagy szüksége van.

Második fejezet

Sophie

2016. október 21.

Sophie sosem gondolta, hogy a férje hazudik.

Elhallgat dolgokat, igen, ez természetes. Ez a munkája része: takarékosan kell bánnia az igazsággal. Egy államtitkár-nál ez alapkövetelmény.

De azt sohasem feltételezte, hogy hazudna neki. Azt meg végképp nem, hogy a férje olyan életet él, amiről neki fogalma sincs: sejtelve sem volt róla, hogy a féltő szeretettel vigyázott világ mélyén titok lappang, ami mindent szétrob-banthat.

Péntek reggel van, figyel, ahogy a férje indul a gyerekekkel az iskolába, és olyan erővel hasít belé a szerelem, hogy meg kell állnia a lépcsőn, onnan nézi a szerettei által alkotott csoportképet. Az ajtófélfá adja a kép keretét, James megfordul, hogy elköszönjön. Bal kézzel int, tipikus politikusmozdulat, amiért Sophie korábban annyit gúnyolta, de úgy látszik, mostanra már teljesen belerögződött. A másik keze Finn fején pihen. A fiú szemébe lóg egy hajtincs, a zoknijai lifeg a bokáján, és lassan csoszog a padlón, szokás szerint nem akar iskolába menni. Nővére, Emily kisiet az ajtón, kilencévesen a világ minden kincséért sem akarna elkésni.

– Akkor szia! – mondja a férje, és az őszi napfény megcsil-lan kislíus frizuráján, szinte glóriát von köré, kiemelve a százkilencven centis alakot.

– Szia, anya! – kiabálja a lány, ahogy szalad le a lépcsőn.

– Szia, mami! – mondja Finn, és látszik rajta, hogy kissé

meg van zavarodva, mert nem az apja szokta iskolába vinni őket. A szája lebiggyed, az arca elvörösödik.

– Na, ne csináld már, kisöreg! – mondja James, miközben kitéssékeli a fiút az ajtón. Határozott, nem tűr ellentmondást, sőt parancsolónak is mondhatnánk, bár Sophie még magának sem nagyon meri bevallani, hogy ezt nagyon vonzónak találja. Aztán az apa a fiára néz, és az arca nyomban ellágyul. Finn a gyenge pontja: – Tudod, hogy ott már jól fogod érezni magad.

A keze lecsúszik a fia fejéről a vállára, és gyengéden tolja maga előtt a rendezett, nyugat-londoni kertjükben, ahol a szépen gondozott, formára nyírt fák úgy állnak, mint valami örök, a gyalogutat pedig levendulák szegélyezik. Egyre távolodnak Sophie-től, végül kiérnek az utcára.

A családom, gondolja, miközben a tökéletes triót figyeli: a lányát, aki siet, mert annyira várja az előtte álló napot, a két vékony lábat, a lengedező lófarkat; a fiát, aki az apja tenyerébe csúsztatja a sajátját, felnéz rá, és az a szégyentelen csodálat van a tekintetében, amely hatévesen még természetes. A hasonlóság apa és fia között – mert Finn az apja miniatűr mása – csak fokozza Sophie szerelmét. *Van egy gyönyörű fiam és egy gyönyörű férjem*, gondolja, és nézi James – az egykori evezős – széles vállát. Vár, inkább csak reménykedik, semmint elvárja, hogy a férfi megfordul és rámosolyog; még mindig védte- len James karizmájával szemben.

Persze nem fordul meg, és végül mindhárman eltűnnek Sophie szeme elől. A saját kis világának legértékesebb emberei.

Ez a világ este nyolc óra negyvenháromkor porlad szét. James késik. Sophie sejtette volna, hogy így lesz. James minden második pénteken fogadóórát tart a választókerületében Surrey-ban, egy ragyogóan kivilágított közösségi házban.

Amikor először választották meg, minden hétfőjét itt töltötték: egy hideg, nyirkos házban laktak, amit egyáltalán nem éreztek az otthonuknak, bár sokat költöttek a felújítására. Aztán letelt a választási ciklus, és megkönnyebbültek, amikor

már nem kellett úgy tenniük, mintha Thurlsdon volna az a hely, ahol az életük felét el akarják tölteni. A helység kétségtelenül aranyos volt, de csak a nyári hónapokban: télen meglehetősen zord képet mutatott, és míg James a választókerület ügyeit intézte, Sophie csak bámult ki az ablakon a kis udvarukat szegélyező, kopár fákra, és igyekezett kiengesztelni a városhoz szokott gyerekeiket, akik a nyüzsgő, zűrzavaros észak-kensingtoni otthonukba vágytak vissza.

Most már csak havonta egyszer merészkedett le az egész család, a közbeeső második pénteken pedig csak James ment le a fogadóóra, de ilyenkor sem volt hozzá semmi kedve. Két óra a péntek délutánból, és megígérte, hogy legkésőbb hatkor elindul haza.

Államtitkárként már sofőrje van, és ha a forgalom nem szól közbe, fél nyolcra kellett volna hazaérnie. Úgy volt, hogy este a barátaihoz mennek vacsorára. Igaz, a barát kifejezés nem teljesen pontos. Matt Frisk is államtitkár, agresszíven ambiciózus férfi, márpedig ebben a társaságban szükségszerű, hogy valaki sikeres legyen, de a pusztán ambíciót vulgáris dolognak tartják. De Matt és a felesége, Ellie a közelben laknak, és Sophie most egy időre letudhatta volna a találkozást.

Úgy beszéltek meg, hogy negyed kilencre ott vannak. Most tíz perccel múlt nyolc, hol lehet James? Az októberi este bekúszik a tolóablakok alatt, a sötétet oldják az utcai lámpák, az ősze belopakodik a házba. Sophie szereti ezt az évszakot. A fiatalkorára emlékezteti, amikor elsőéves egyetemistaként sietett keresztül a Christ Church Meadowson Oxfordban, és szinte beleszédült az előtte feltáruló, ismeretlen világba. Amióta a gyerekek megszülettek, a meghitt otthon évszakja lett az őszi, a kandallóban barátságosan lobogó tűzzel, sült gesztenyével, fürge, csípős sétákkal, vadsültekkel. De ma az őszi este csak aggodalmat hoz. A járdán lépések koppannak, egy nő kacér nevetése hangzik. Egy mélyebb hang mordul rá feleletként. Nem James hangja. A lépések egyre hangosabbak, majd halkulnak, végül teljesen elhalnak.

Sophie megnyomja az újrAhívás gombot. James mobilja kicseng, majd hangpostára vált. Megtíti a telefonja fényes kijelzőjét, és ideges, hogy elveszítette a szokásos önkontrollját. Félelem szorítja össze a gyomrát, és egy pillanatra eszébe jut a hideg oxfordi kollégium, ahol füttyül a szél, amikor várja, hogy megszólaljon a nyilvános telefon. Látja maga előtt a portás együttérző tekintetét. A félelem szinte összenyomta az első tavaszi félévének utolsó hetében, folyton az járt a fejében, hogy valami még nagyobb tragédia fog történni. Tizenkilenc éves volt, és még így is hajlandó volt felhívni a férfit.

Egy perc múlva negyed kilenc. Újra megpróbálja felhívni, és utálja magát ezért. James telefonja egyből hangpostára vált. Nagyot csap a levegőbe, majd megigazítja a karkötőit, és kritikus szemmel kezdi nézegetni a körmeit: ápoltak, szépen le vannak reszelve, nincsenek kifestve, mint Ellie géllakktól ragyogó körmei.

Lépéseket hall a lépcső felől. Aztán egy gyerekhang.

– Megjött már apa?

– Még nem, menj vissza az ágyadba! – feleli, és a hangja sokkal durvább, mint szeretné.

Emily meredten néz rá, az egyik szemöldökét felvonja.

– Drágám, menj szépen aludni – teszi hozzá most már gyengédebben, és felmegy a lépcsőn a lány után. A szíve hevesebben ver, amikor a kislány bebújik a takaró alá, és tüntetőleg a fal felé fordul. – Nyugodj meg, kicsim, most már biztosan nemsokára hazaér.

– És bejön majd jó éjszakát kívánni? – kérdi Emily duzzogva, nagyon aranyosan.

– Nos... vendégségbe megyünk, de ha még ébren leszel...

– Ébren leszek! – feleli a kislány eltökélten, és ugyanolyan kérlelhetetlenül határozott, ugyanolyan öntudatos, mint az apja.

– Akkor biztosan feljön.

Sophie megpusztilja Emily homlokát, hogy elejét vegye a további vitának, aztán gondosan betakarja.

– Nem szeretném, ha megint felkelnél. Cristina fog vigyázni rátok, ahogy máskor is. Felküldöm apát, ha megjön.

Nyolc óra tizenhét. Nem fogja újra felhívni. Nem az a fajta feleség, aki állandóan ellenőrzi a férjét, de most van valami dermesztő ebben a csendben. James rendszerint kifejezetten jól kommunikál, ez a mostani helyzet egyáltalán nem vall rá. Sophie elképzeli, ahogy a dugóban állnak az autópályán, James meg a papírjaiba mélyedve dolgozik a hátsó ülésen. De biztosan telefonálna, SMS-t vagy e-mailt küldene, és nem hagyná, hogy a felesége kétségek közt őrlődve várja őt – vagy akár a bébiszitter, aki most a konyhában tesz-vesz, és már alig várja, hogy eltűnjenek a szülők, leheveredjen a kanapéra, és az övé legyen az egész ház; Sophie sminkje már nem olyan tökéletes, mint volt, a Friskéknek vett virág az étkezőasztalon fonnadozik a papírban.

Nyolc óra huszonegy. Azt tervezi, fél kilenckor felhívja Friskéket. De aztán mégsem teszi meg. Nyolc harmincöt, harminchat, harminchét. Tudja, hogy nem ez a módja, de nyolc negyvenkor rövid, bocsánatkérő üzenetet küld Ellie Frisknek, miszerint probléma adódott a választókerületben, és nagyon sajnálják, de ma este már nem fognak tudni átmenni.

A *Times*ban van egy cikk Will Stanhope tollából az Iszlám Államról, de egyetemi évfolyamtársának a szavai egyszerűen átfutnak az agyán. Egyáltalán nem köti le a cikk, nem tud figyelni, ennyi erővel olvashatna dinoszaurusz úrlényekről is, mint a mesében, amit Finn-nek olvasott. Minden idegszála egyetlen dologra koncentrál.

És végre megtörténik. James kulcsa fordul a zárban. Hallja, ahogy kinyílik a súlyos tölgyfa ajtó. Aztán a férfi lépteit: máskor gyorsabban mozog, ezek nem a megszokott fürge, magabiztos lépések. Leteszi a vörös táskát, ami halk puffanással landol: egy időre megszabadulhat a felelősség súlyától – dicsőséges hang egy péntek estén, legalább olyan kellemes,

mint amikor a száraz fehérbor a pohár falához ér. Kulcsosmó csörren az ebédlőasztalon. Aztán újra csend lesz.

– Megjöttél? – kérdezi, és a férje elé indul.

James szép arca most nagyon szürke, feszülten mosolyog, szeme alatt a szarkalábak a szokottnál is mélyebbek.

– Légy szíves, mondd le Friskéket.

– Már megtettem.

Leveszi a kabátját, gondos mozdulattal felakasztja, az arcát elfordítja Sophie felől.

A nő vár egy pillanatig, majd átkarolja a férfi derekát – ezt a sportos derekat, amely fölfelé, a vállá felé szélesedve egy V betűt formáz, és olyan, akár egy fiatal fa törzse. James azonban hátranyúl, és finoman lefejt magáról Sophie kezét.

– Mi a baj? – kérdi a nő, és görcsbe rándul a gyomra.

– Cristina itt van?

– Igen.

– Légy szíves, küldd a szobájába, szeretném, ha négy szemközt beszélhetnénk.

– Rendben.

Megremeg a szíve a férfi hangjától.

James rámosolyog, de nem őszinte a gesztus, aztán türelmetlenül megsürgeti, mintha Sophie egy szófogadatlan gyerek vagy egy vonakodó hivatalnok lenne:

– Sophie, kérhetném, hogy most rögtön szólj neki?

A nő rámered, és alig hiszi el, amit hall – egészen másra számított.

James a homlokát masszírozza a hosszú ujjáival, egy pillanatra lehunyja zöld szemét, megnyerően hosszú szempillái az arcához érnek. Aztán hirtelen kipattan a szeme, és úgy néz, ahogy Finn szokott, amikor érzi, hogy le fogják szidni, és bocsánatért könyörög. James ugyanígy nézett rá huszonhárom évvel ezelőtt, amikor elmondta neki, hogy nagy bajba keveredett. Ezután váltak külön, és Sophie néha még most is megborzong, ha eszébe jut, és gyakran fél, hogy újra megtörténik, ami akkor.

– Sajnálom, Soph, rettentően sajnálom.

Ebben a pillanatban mintha nemcsak a saját munkája terhét cipelné szélsőségek ellen fellépő államtitkárként, hanem az egész kormányért lenne felelős.

– Nagyon nagy marhaságot csináltam.

A nőt Olivia Lyttonnak hívták, bár Sophie mindig is csak James parlamenti titkárát látta benne. Közel száznyolcvan centiméter magas, huszonnyolc éves, szőke, befolyásos, magabiztos, ambiciózus.

– Gondolom, ő az a szőke szexbomba – mondja Sophie, és megpróbál gúnyos hangot megütni, de csak kétségbeesésre futja tőle.

Öt hónapig tartott a viszony, és James a múlt héten szakított, a pártkonferencia után.

– Semmit sem jelentett nekem – mondja arcát a tenyerébe temetve, mintha büntudata lenne. Aztán hátradől, felhúzza az orrát, és újabb klisé-t húz elő: – Csak a szexről szólt, és nyilván legyezgette a hiúságomat.

Sophie nagyot nyel, alig tudja visszafojtani a dühét.

– Nos, akkor nincs semmi baj.

James tekintete ellágyul a nő fájdalma láttán.

– Természetesen semmi gond nem volt a mi szexuális életünkkel, ezt te is tudod. – Rendszerint nagyon jól tudja, mit kell mondania Sophie-nak: több mint két évtized alatt alaposan megtanulta már, és ez is erősítette kettejük szoros kapcsolatát. – Nagy hülyeséget csináltam, hiba volt.

Sophie mozdulatlanul ül a kanapén a férjével szemben, várja, hogy végre csillapodjon a dühe, és normális hangon szólaljon meg, vagy a férfi áthidalja a kettejük közt keletkezett, hatalmas távolságot. Bizonytalanul kinyújtja felé a kezét, vagy legalább rámosolyogjon.

De James nem moccan: lehajtott fejjel könyököl a térdén, két tenyerét mintha imára kulcsolná. Sophie először megvetően figyelte ezt az álszent viselkedést – olyan, mint Tony Blair,

a bűnbánó politikus –, de aztán meglágyul, amikor a férfi válla egyszer csak megrázkódik: nem zokog, hanem nagyot sóhaj. Az asszony egy pillanatra maga előtt látja az anyja arcát, amikor jóképű, kicsapongó apja egy újabb „esetet” vallott be. Ginny lemondó tekintete egy pillanat alatt megváltozott, és a tengerkéek szempárban elfojtott fájdalom tükröződött.

Lehet, hogy minden férj ezt csinálja? Először a bánat önti el, majd dühöt érez. Az ő házasságuk más, mint a többi. Szeretet, bizalom az alapja, és a szexuális életükért Sophie nagyon is sokat tesz.

Korábban is hozott kompromisszumokat, és isten a tudója, mekkora hitre volt szüksége, amikor újra összejöttek; egyetlen dologban viszont teljesen biztos: a házasságuk szilárd alapon nyugszik. A látása kezd elhomályosulni, a szeme megtelik könnyel. A férfi felnéz, tekintetük találkozik, de Sophie azt kívánja, bárcsak ne vette volna észre a könnyeit.

– És van még valami – mondja a férfi.

Hát persze, ok nélkül nyilván nem vallana be egy szeretőt.

– Terhes? – A borzalmas, ám nyilvánvaló kérdés mintha kiszívta volna kettejük közül a levegőt.

– Nem, dehogy!

Sophie egy kissé megnyugszik ettől: tehát a gyerekeiknek nem lesz féltestvérük. Nincs bizonyíték a kapcsolatra. Semmilyen módon nem kell osztoznia a férjén.

Aztán elfintorodva néz fel. Körmei félhold alakokat vájnak a tenyerébe, az ujjpercei hófehér szigetek a vörös bőrén.

Mi lehetne rosszabb annál, hogy egy másik nőnek is gyereke van a férjétől – vagy hogy úgy dönt, nem tartja meg a gyereket? Ha mások is megtudják: az ügy nyilván jó kis szafos pletyka, amin a képviselőház büféiben csámcsoghatnak a szerencsés kiválasztottak, mígnem aztán a külvilághoz is eljut. Ki tudhat róla? A kollégák, a miniszterelnök, a képviselők feleségei? Lehet, hogy Ellie is? Sophie már látja maga előtt az asszony ostoba, kövér arcát, ahogy felderül, és alig tudja el-

rejteni a szánalmát. Talán rájön, hogy hazugság volt a vacsora lemondása, és mindjárt meg is érti az egészet.

A légzésére koncentrálnak. Meg tudják oldani a helyzetet, tovább kell lépniük. Végül is ennél sokkal rosszabbat is átéltek már. Egy gyors numera csak nem akkora bűn, hamar túl lesznek rajta, elfelejtik. Aztán James megszólal, és a kijelentése egy sokkal veszélyesebb szintre helyezi az egész történetet. Sophie úgy érzi, mintha iszonyatosan gyomorszájon vágták volna, és felmerül benne egy olyan forgatókönyv, amire eddig gondolni sem mert.

– És az ügy ki fog pattanni.